

Για την πολιτική πρόταση τής ΑΝΤΑΡΣΥΑ

Η συζήτηση της πολιτικής πρότασης της ΑΝΤΑΡΣΥΑ απευθύνεται στις δυνάμεις της αντικαπιταλιστικής και ανατρεπτικής αριστεράς με στόχο την ανασυγκρότησή τους. Από τη μεριά της πολιτικής οργάνωσης Κόκκινο Νήμα, θα θέλαμε κατ' αρχήν να σταθούμε στις ραγδαίες εξελίξεις στο πεδίο των ενδοιμπεριαλιστικών συγκρούσεων με την κατάρρευση του μισητού καθεστώτος Άσαντ και την ανάληψη από τις δυνάμεις του Άλ-Τζολάνι σε συνεργασία με τον φιλοτουρκικό, συριακό εθνικό στρατό. Είναι βέβαιο ότι μετά από 54 χρόνια μονοκρατορίας των Άσαντ, στηριγμένη πάνω στην πιο στυγνή καταπίεση των λαϊκών τάξεων και των κάθε λογής κοινωνικών και πολιτικών αντιπολιτεύσεων, πρόκειται για ένα ευχάριστο νέο που ξαναβγάζει τον κόσμο στο δρόμο, τον ξεμουδιάζει και αναζωπυρώνει τις ελπίδες για ελευθερία και κοινωνική δικαιοσύνη. Όμως απέχει σημαντικά από το να είναι αυτή η πτώση του καθεστώτος προϊόν της ίδιας της δράσης των μαζών και των καταπιεσμένων λαϊκών τάξεων. Περισσότερο δηλώνει την αδυναμία Ρωσίας-Ιράν να διατηρήσουν τις προ υπάρχουσες ισορροπίες τρόμου στη Συρία την ίδια στιγμή που είχαν να αντιμετωπίσουν τεράστια άλλα ανοιχτά μέτωπα, τόσο στην Ουκρανία, όσο και στο Λίβανο. Πρόκειται για επιβεβαίωση της αποσταθεροποίησης δεδομένων και ισορροπιών δεκαετιών, όπως άλλωστε συμμετρικά εμφανίζεται στην υποχώρηση των άλλων μεγάλων δυνάμεων, ΗΠΑ-ΕΕ, στον πόλεμο στην Ουκρανία όπου αποδεικνύεται ότι το μπλοκ του ΝΑΤΟ πολύ απέχει από τη φιλοδοξία του να γονατίσει οικονομικά και στρατιωτικά τη Ρωσία του Πούτιν που προελαύνει. Ένας πολύ-πολικός κόσμος με ανάδειξη νέων ισχυρών μπλοκ (Ρωσίας-Κίνας) και BRICS και ταυτόχρονα ενίσχυση περιφερειακών δυνάμεων σε ισχυρούς παίκτες στην περιοχή (Τουρκία), ενισχύει την αβεβαιότητα και αποσταθεροποιεί τον πλανήτη, αναβαθμίζοντας τις περιφερειακές διενέξεις σε παγκόσμιες συρράξεις.

Αυτή η εξέλιξη εδράζεται στο έδαφος μιας οικονομικής βόμβας που ακούει στο όνομα «παγκόσμιο χρέος» που σήμερα είναι υπερτριπλάσιο του παγκόσμιου ΑΕΠ. Είμαστε σε αναμονή του ξεσπάσματος μιας νέας παγκόσμιας κρίσης χρέους και αυτό είναι που κάνει τις διεθνείς άρχουσες τάξεις και κυβερνήσεις να επιδιώκουν ολοένα μεγαλύτερες περικοπές δαπανών, με την ΕΕ να αναπροσαρμόζει σε ακόμα σφιχτότερο κορσέ το νέο «Μεσοπρόθεσμο Διαρθρωτικό Σχέδιο». Ένα σχέδιο που για την Ελλάδα των υπέρογκων εξοπλιστικών δαπανών, οδηγεί με ακρίβεια στην ολοκληρωτική διάλυση του εναπομείναντος κοινωνικού κράτους και σε νέα λιτότητα με την ώθηση σε εξαθλίωση κι άλλων τμημάτων της κοινωνίας, στο όνομα των πλεονασμάτων του 2,4-2,5 % ως το 2028.

Αν σε αυτά προσθέσουμε τη ραγδαία επιδεινούμενη κλιματική κρίση, που είτε θα πνίγει τη Βαλένθια, είτε θα καίει την Καλιφόρνια έχουμε ανοιχτή ολόκληρη τη βεντάλια των αδιεξόδων της άρχουσας τάξης, που μετά την απογοήτευση των λαϊκών τάξεων από την εκδοχή των αριστερών κυβερνητικών εναλλακτικών, έχει επιταχύνει την κατάρρευση των πολιτικών ισορροπιών σε κεντρικές καπιταλιστικές χώρες και έχει αναδείξει την ακροδεξιά σε κεντρικό παίχτη διεθνώς.

Η εκλογή του Τραμπ μπορεί να μην σημαίνει την άμεση κατάπαυση του πυρός στην Ουκρανία, αλλά δίνει αέρα στα πανιά του AFD, των Λεπέν και Μερόνι. Κυβερνητικοί συνασπισμοί καταρρέουν σε Γαλλία, Γερμανία, Καναδά και αποτυχημένα πραξικοπήματα ξεσπούν σε Ν. Κορέα. Υπάρχει σοβαρή στροφή τμημάτων της άρχουσας τάξης στον εθνικό προστατευτισμό και τα τελευταία προπύργια της «παγκοσμιοποίησης» καταρρέουν μαζί με τον Μπάιντεν και την Καμάλα Χάρις. Ιδεολογικά, πολιτικά αυτό συνεπάγεται στροφή στον εθνικισμό, το αυταρχικό κράτος, τον μιλιταρισμό, τον ρατσισμό και τον σεξισμό. Ενώ η φασιστική απειλή δεν προκρίνεται ως λύση από την άρχουσα τάξη, όμως συντηρείται και παραμένει στη γωνία, διαθέσιμη για την πρώτη αναζωπύρωση του κινήματος και της ανατρεπτικής αριστεράς.

Αυτή η πολιτική κρίση είναι συνθήκη που συμπεριλαμβάνει και

την Ελλάδα, παρόλο που η ανικανότητα των εκδοχών της κεντροαριστερής αντιπολίτευσης δίνει παράταση ζωής στην κυβέρνηση Μητσοτάκη. Και απαιτεί απαντήσεις από την επαναστατική και αντικαπιταλιστική αριστερά. Γιατί ούτε το νεοφιλελεύθερο ΠΑΣΟΚ της θεσμικής ευθύνης, ούτε τα πολλών ειδών θραύσματα του ΣΥΡΙΖΑ προ και μετά Κασσελάκη, είναι σε θέση να δώσουν στην εργατική τάξη κάποια σοβαρή εναλλακτική, αντί για νέες απογοητεύσεις. Ενώ το ΚΚΕ παρά την πρόσκαιρη εκλογική κυρίως απορρόφηση ενός τμήματος της λαϊκής δυσaréσκειας, εξακολουθεί να κινείται στο δρόμο της αυτοεκπληρούμενης προφητείας των συσχετισμών που δεν αλλάζουν όσο δεν μπαίνει στη μάχη, και δεν θα μπαίνει στη μάχη όσο οι δυσμενείς συσχετισμοί δε θα αλλάζουν. Από αυτή την άποψη η πιθανότητα μιας ανασυγκρότησης της αντικαπιταλιστικής αριστεράς που δεν θα περιορίζεται στα όρια μιας απλής διεύρυνσης της ΑΝΤΑΡΣΥΑ είναι πιο αναγκαία από ποτέ. Η εμπειρία του ΣΥΡΙΖΑ αποδεικνύει -όπως εύστοχα επισημαίνει το κάλεσμα της ΑΝΤΑΡΣΥΑ- πως θα χρειαστεί να μην ανασυνταχτούμε ξανά πίσω από ρεφορμιστικές ή αστικές «ξένες» σημαίες στο πολιτικό πεδίο, ούτε αντικαπιταλιστικές-επαναστατικές δυνάμεις να χρεωθούν ξανά ευθύνες των ρεφορμιστικών, ή «προοδευτικών διαχειριστών» του συστήματος και τη διάψευση των ελπίδων των λαϊκών μαζών.

Την ίδια στιγμή παραμένει το ερώτημα με ποια πολιτική τακτική θα μπορέσει η αντικαπιταλιστική αριστερά να γίνει ορατή και υπολογίσιμη αντισυστημική δύναμη στα μάτια ευρύτερων λαϊκών δυνάμεων. Προφανώς χωρίς πολιτικές εκπτώσεις.

Η συμπόρευση με τις ηγεσίες των ρεφορμιστικών, κεντροαριστερών, κενυσιανών και άλλων επίδοξων διαχειριστών στο πολιτικό πεδίο είναι λάθος. Αυτό θα χρειαστεί να μη μεταφερθεί αυτούσιο στο κοινωνικό πεδίο και στους αγώνες. Όπου τόσο οι δυνάμεις της αντικαπιταλιστικής αριστεράς, είναι πολύ περισσότερο αξιόμαχες και αναγνωρίσιμες, όσο και κόσμος που έχει κυβερνητικές αυταπάτες σε σχήματα του «μικρότερου κακού», είναι διατεθειμένος να βαδίζει στο δρόμο του αγώνα μαζί μας

αυξάνοντας τις πιθανότητες να τον κερδίσουμε και πολιτικά. Από την δική μας πλευρά δηλώνουμε διαθεσιμότητα για την συγκρότηση ενός νέου ευρύτερου αντικαπιταλιστικού μετώπου, που θα μπορέσει να λειτουργήσει τόσο ως κοίτη ισχυροποίησης των αγώνων, όσο και επιτάχυνσης της συγκρότησης της επαναστατικής αριστεράς που τόσο ανάγκη έχει η τάξη μας την εποχή που ο καπιταλισμός σαπίζει και οι εργαζόμενοι αναζητούν εναλλακτικές κοινωνικές και πολιτικές διεξόδους.

Π.Ο. «Κόκκινο Νήμα»